

[Arne Christiansen.]

loven, og der kan efter min mening ikke herske tvivl om, at loven tildeler radiorådet og programudvalget, hvilket jo i fremtiden er den samme kreds, samme rolle som en bladbestyrelse på en bladvirksomhed. Det betyder, at radiorådet ikke kan eller skal blande sig i den daglige programlægning, men er forpligtet til for det første at drage omsorg for, at hensynet til informations- og ytringsfriheden tilgodeses. Ligesom en bladbestyrelse står som garant for et blads politiske holdning, er det for det andet radiorådets forpligtelse hele tiden at sikre, at alsidigheden tilgodeses. Dette er nemlig monopolets vigtigste forpligtelse i et land, hvor informations- og ytringsfrihed turde være en selvfølge, jeg siger udtrykkeligt: turde være en selvfølge.

Derfor er programudvalgets, og altså i fremtiden radiorådets, mulighed for efterkritik vigtig, og efterkritik er noget helt andet end forhåndscensur, selv om den offentlige debat undertiden kan lede til den opfattelse, at det skulle være to alen ud af ét stykke. Venstre vender sig mod forhåndscensur som mod enhver anden form for censur. Men lades der hånt om alsidigheden, ignoreres den selvfølgelige pligt til også at høre den anden part, da vil de, der ikke efterlever radiolovens § 7 om alsidighedsprincippet, naturligvis føle sig trådt for nær, og der vil altid være nogen, der har behov for at pådutte andre censurtendenser. Yderliggående mindretal har mere end nogen andre vist sig mediebevidste, og for deres aktioner gælder ofte, at mediet er budskabet. Det er derfor også naturligt, at samfundets reaktioner over for disse grupper koncentrerer sig om radio og tv; det er derfra, man kender dem.

Ministeren har anført, at der i aftalen mellem staten og Sveriges radio er en passus om minoriteternes adgang til radio og fjernsyn. Den synes ikke nødvendig herhjemme; de har denne adgang, og de skal naturligvis også fortsat have denne adgang. Men vi er her ved et område, hvor der i befolkningen er en udbredt opfattelse af, at Danmarks radio undertiden svigter sin alsidighedsforpligtelse. Jeg ved ikke, hvor mange børn og unge mennesker der er i Danmark, men en håndfuld københavnske børn, samlet i „Børnemagt“, er i hvert fald via Danmarks

radio kendt fra Skagen til Gedser. Og så kan man stille det spørgsmål, som bliver stillet ude i befolkningen: hvad har vi samtidig hørt om drømme og mål, om håb og skuffelser hos tusinder og atter tusinder af unge på ungdomsskoler, i ungdomsorganisationer, sportsklubber osv.? Jeg tager ikke en henvisning til sportsredaktionens stjerne dyrkelse som svar på dette og heller ikke de årlige pligtudsendelser fra et eller andet stævne for de mange, der får påklippet betegnelsen „det tavse flertal“, fordi de ikke i samme grad kan komme til orde som de mere mediebevidste, der jo også hidtil har været inden for behagelig geografisk rækkevidde. Men nu er decentraliseringen heldigvis begyndt.

Sammenhængende med disse spørgsmål, der berører børne- og ungdomsudsendelserne, er også sproget i Danmarks radio, hvilket blev berørt af den foregående taler. Jeg finder det naturligt, at sproget gengives, som det tales. Det afspejler samfundet, og det ligger mig fjernt at blive forarget. Men i en tid med voksende erkendelse af sprogbarrierernes negative betydning for den enkeltes udvikling synes mange pædagoger i børne- og ungdomsudsendelserne at røgte deres opgave dårligt. Det er ofte de samme, der foregiver at kæmpe for bedre udviklingsmuligheder for børnene fra samfundets nederste lag, som i radioen mishandler sproget, så barriererne snarere forstærkes end nedbrydes.

Jeg skal sige endnu et par ord om spørgsmålet om alsidighed. Det forekommer nødvendigt at rejse det spørgsmål, hvorfor Danmarks radio i sine bestræbelser for at forvalte dette alsidighedsprincip i voksende omfang synes at forsømme det betydelige samfundsområde, der hedder erhvervslivet. Man får undertiden indtryk af, at man i visse afdelinger ligger under for de samfundsgrupper, der ser det som en opgave nærmest at gøre dette at beskæftige sig med produktion, med omsætning, med eksport og med service til noget suspekt. Nu erkendes det ganske vist, at man skal se og høre mere til manden på gulvet, og det er kun godt. Så er der vel også håb om, at resten af alle dem, der udgør erhvervslivet, får deres rimelige plads i programmerne. Samfundet kan jo ikke leve af, at vi alle enten kaster os ud i socialistiske bladeksperimenter eller